

Dernæst skal det tilføjes, at en stor del af vandværkerne i landområderne er private. I disse tilfælde har kommunerne således ikke nogen mulighed for at forbedre økonomien i den kommunale vandforsyning.

Hvad angår de tilslutninger, der sker til kommunale vandforsyninger, så er det Miljøstyrelsens indtryk, at kommunerne normalt godt kan håndtere denne interessekonflikt. Miljøstyrelsens vurdering af spørgsmålet sker bl.a. på baggrund af en opgørelse af antallet af klagesager indgivet af brøndejerne. Det drejer sig om skønsmæssigt 20-30 klagesager om året. Dette tal skal ses i forhold til det samlede antal private anlæg (ca. 90.000). Efter styrelsens opfattelse er det et udtryk for, at de fleste kommuner forstår at administrere lovgivningen smidigt.

Miljøstyrelsen skal dog bemærke, at der for ca. 10 år siden var visse problemer med det kommunale tilsyn. På dette tidspunkt modtog styrelsen i størrelsesorden ca. 200 klagesager om året. Det var bl.a. på den baggrund, at Miljøministeren i 1993 rettede henvendelse til samtlige kommuner vedrørende en fleksibel håndhævelse af kvalitetskravene for private brønde og borer.

Spm. nr. S 148

Til miljø- og energiministeren (13/10 2000) af:

Helga Moos (V):

»Vil ministeren oplyse, om det skyldes Vandfondens manglende udbetaling af tilskud til bevarelse af private brønde og borer, at kommunerne har koncentreret deres tilsyn om områder, hvor nedlukning og efterfølgende tilslutning til offentlig vandforsyning er mulig?«

Svar (23/10 2000)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen der oplyser følgende:

”Indledningsvis skal det understreges, at Vandfonden er en frivillig støtteordning, sådan at forstå, at Vandfondens ”manglende” udbetalinger af tilskud til bevarelse af private brønde og borer, primært er et udtryk for, at Vandfonden ikke har modtaget disse ansøgninger.

Hvad angår prioriteringen bag det kommunale tilsyn kan Miljøstyrelsen oplyse, at Miljøstyrelsen i tilknytning til bekendtgørelse nr. 515 af 29. august 1988 om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg udarbejdede en vejledning i 1990. Vejledningen indeholder bl.a. en række anbefalinger om tilrettelæggelsen af det kommunale tilsyn med de private brønde og borer.

Af vejledningen fremgår, at en udbygning af den almene vandforsyning ofte vil være en hensigtsmæssig måde at forbedre vandkvaliteten på, når udbygningen sker som led i en samlet løsning for et større antal ejendomme inden for et passende afgrænset geografisk område. Den almene vandforsyning kan være såvel offentlig som privat.

For at kunne vurdere om et områdes vandforsyningsproblemer bedst løses gennem udbygning af den almene vandforsyning eller gennem en udbedring af de eksisterende brønde og borer, er det hensigtsmæssigt at tilvejebringe et samlet overblik over vandkvaliteten i et givet område. I vejledningen anbefales derfor, at vandkvaliteten kontrolleres delområde for delområde, således at samtlige anlæg efterhånden kontrolleres.

Det anbefales endvidere i vejledningen, at delområderne med fordel kan udvælges med udgangspunkt i de eksisterende almene vandværkers forsyningsområder, således at de delområder, der ligger i umiddelbar nærhed af vandværkernes ledningsnet, kontrolleres først. Årsagen hertil er, at man i tilfælde af en konstateret dårlig vandkvalitet umiddelbart vil kunne pege på en mulig løsning af vandkvalitetsproblemet, nemlig tilslutning til vandværk.

Prioriteringen af delområderne sker således ud fra en vurdering af mulighederne for hurtigt at kunne afhjælpe eventuelle konstaterede vandkvalitetsproblemer, herunder vandkvalitetsproblemer som kan indebære en sundhedsrisiko. Har kommunalbestyrelsen viden eller mistanke om, at vandkvaliteten i et givet område er særligt ringe, bør kommunalbestyrelsen naturligvis i nødvendigt omfang prioritere tilsynet med dette område.

Det er således Miljøstyrelsens opfattelse, at der ud fra ovenstående retningslinier godt kan være en sammenhæng mellem hvad Vandfonden rent faktisk udbetaler støtte til og så kommunernes prioritering af tilsyn. Denne sammenhæng skal imidlertid forstås således, at Vandfondens ”manglende” udbetaling af tilskud til